

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžf/31/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015200558
Dátum vydania rozhodnutia: 14.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015200558.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: J. V. W., bytom C. XXXX/XX, W. X, H. republika, zastúpený JUDr. Petrom Belicom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Konventná 9, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 1100902/368360/2014/ON zo dňa 02. februára 2015, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2Scud/3/2015-90 zo dňa 18. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2Scud/3/2015-90 zo dňa 18. marca 2016 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100902/368360/2014/ON zo dňa 02. februára 2015, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 563/2009 Z. z.“ alebo „daňový poriadok“) odvolaniu žalobcu nevyhovел a potvrdil napadnuté rozhodnutie Colného úradu Trnava, pobočka Colného úradu Piešťany (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“ alebo „colný úrad“) č. 1095862/1/2089575/2014 zo dňa 24. júna 2014, ktorým v zmysle § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. určil žalobcovi (ďalej aj „daňový subjekt“) základ spotrebnej dane z tabakových výrobkov za zdaňovacie obdobie 14. december 2010 v množstve 86 661 ks cigariet a vyrubil mu spotrebnú daň z tabakových výrobkov za zdaňovacie obdobie

14. december 2010 vo výške 7 047,27 eur. Konštatoval, že žalobcovi vznikla daňová povinnosť na spotrebnej dani z tabakových výrobkov za zdaňovacie obdobie 14. december 2010 podľa § 11 ods. 2 písm. a) zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 106/2004 Z. z.“) a podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 106/2004 Z. z. je daňovým dlžníkom. Žalobcovi uložil povinnosť vyrubenú spotrebnú daň z tabakových výrobkov uhradiť do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že podstatou žalobou napadnutých rozhodnutí vydaných v správnom - daňovom konaní, bola skutočnosť, že správca dane žalobcovi podľa pomôcok určil spotrebnú daň z tabakových výrobkov a vyrubil mu spotrebnú daň vo výške 7 047,27 eur.

Žalobca v žalobe poukazoval na konkrétne pochybenia správcu dane pri vykonávaní daňovej kontrole, vo všeobecnosti mal za to, že žalovaný sa nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane a napadnuté rozhodnutie tak považoval za nezákonné. Zároveň namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu, a to v rozpore s § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 511/1992 Zb.“), resp. s § 24 ods. 2 daňového poriadku. Žalobca mal za to, že úkony vykonané správcom dane pred 9. májom 2011 sú neprípustné, nepoužiteľné a nezákonné a k takýmto úkonom, resp. zisteným skutočnostiam nemožno prihliadať, nakoľko k určaniu miestne príslušného správcu dane došlo rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky a toto rozhodnutie sa stalo právoplatným dňa 9. mája 2011. Žalobca tiež tvrdil, že správca dane nebol oprávnený určiť daň podľa pomôcok, nakoľko podal riadne daňové priznanie a správca dane mal viesť riadne dokazovanie podľa § 24 daňového poriadku. Namietal tiež, že správca dane nespravil žiaden úkon o vykonaní daňovej kontroly, a preto nemohol na určenie dane použiť pomôcky. Vo vzťahu k protokolu namietal, že správca dane sa v protokole opiera o postup podľa zákona č. 511/1992 Zb., pričom mal postupovať podľa zákona č. 563/2009 Z. z., pričom pri ústnom prerokovaní pripomienok daňového subjektu absentuje vyjadrenie správcu dane ku všetkým písomným aj ústnym pripomienkam daňového subjektu. Podľa názoru žalobcu neboli všetky jeho pripomienky prerokované. Vo vzťahu k postupu správcu dane žalobca namietal nezákonnosť v tom, že správca dane neprerušil daňové konanie na jeho žiadosť. Mal za to, že správca dane bol povinný prerušiť konanie z dôvodu prebiehajúceho trestného konania. Poukázal na to, že žalovaný rozhodol v rozpore so zákonnými lehotami ustanovenými v § 65 ods. 1, 2 daňového poriadku.

Prvostupňový súd skonštatoval, že v konaní bolo nesporné, že správca dane určil žalobcovi spotrebnú daň z tabakových výrobkov na základe pomôcok. Oprávnenie správcu dane určiť daň podľa pomôcok vyplýva z ustanovenia § 42 zákona č. 511/1992 Z. z., a to v prípade, ak daňové priznanie nebolo podané v lehote podľa zákona (tu § 13 ods. 3 zákona č. 106/2004 Z. z.), prípadne ak daňové priznanie nebolo podané v lehote určenej vo výzve správcu dane alebo v prípade, ak neboli odstránené chyby v podanom daňovom priznaní. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca sám daňové priznanie nepodal, na podanie daňového priznania bol správcom dane vyzvaný (dňa 26. mája 2011), na následky nepodania daňového priznania bol vo výzve upozornený. Taktiež z administratívneho spisu vyplýva, že daňový subjekt riadne daňové priznanie nepodal (nakoľko uviedol počet cigariet 0 ks a spotrebnú daň 0,- eur), v nadväznosti na ktorú skutočnosť bol správcom dane vyzvaný na odstránenie chýb v podanom daňovom priznaní. Daňový subjekt na výzvu správcu dane naďalej považoval podané daňové priznanie za správne z dôvodu, že sa daňovým dlžníkom nestal a predmetné cigarety nikdy nemal v držbe. Následkom takéhoto konania žalobcu ako daňového subjektu je oprávnenie správcu dane v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona určiť daň podľa pomôcok, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si sám zaobstará v súlade s § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Pomôckami pritom môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov. Postupom zakladajúcim oprávnenie správcu dane určiť daň podľa pomôcok sa daňový subjekt dobrovoľne ukráti o procesné práva, ktoré mu právna úprava vyplývajúca zo zákona č. 511/1992 Zb. pri výkone daňovej kontroly priznáva. Aj keď daňový subjekt

má možnosť podať odvolanie proti platobnému výmeru, ktorým mu bola určená daň na základe pomôcok, môže v odvolaní namietat' len to, či správca dane dodržal zákonný postup pre použitie pomôcok, a teda môže namietat' len to, či správca dane pristúpil k určení dane podľa pomôcok v súlade so zákonom. Daňové priznanie podané daňovým subjektom tak, ako je obsiahnuté v administratívnom spise nemožno považovať za riadne daňové priznanie, ktoré konštatovanie platí o to viac, že žalobca na výzvu správcu dane na odstránenie chýb v podanom daňovom priznaní náležitým spôsobom nereagoval a na svojom stanovisku o správnosti daňového priznania zotrval. Postup správcu dane, ktorý žalobcovi určil daň podľa pomôcok, bol v súlade so zákonom a nemôže tak spôsobovať nezákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, nakoľko žalovaný sa nevysporiadal so všetkými jeho námietkami v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane, prvostupňový súd skonštatoval, že táto námietka nie je dôvodná. Napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky zákonom predpísané náležitosti, žalovaný sa s odvolacími námietkami riadne vysporiadal priamo v rozhodnutí a v časti s poukazom na svoje predošlé rozhodnutie v konaní, ktorým prv vydaný platobný výmer zrušil a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. Žalovaný svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a uviedol, z akého dôvodu považoval rozhodnutie správcu dane za súladné so zákonom. Námietka nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia je neopodstatnená aj z toho dôvodu, že vzhľadom ku skutočnosti, že k určení dane došlo na základe pomôcok podľa § 42 zákona č. 511/1992 Zb., odvolacou námietkou, ktorá žalobcovi patrila, bola námietka nesprávnosti určovania dane podľa pomôcok. S takouto námietkou sa žalovaný dostatočne vysporiadal tak v napadnutom rozhodnutí, tak aj v rozhodnutí č. 1100902/165398/2012/KP zo dňa 27. decembra 2013, ktorým prv vydaný platobný výmer správcu dane zrušil z procesných dôvodov. Z napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. V konečnom dôsledku žalobca v žalobe ani nekonkretizoval, s ktorou jeho námietkou sa žalovaný nevysporiadal a táto jeho žalobná námietka je len všeobecná.

Vo vzťahu k žalobnej námietke o nepoužitelnosti dôkazov a úkonov vykonaných správcom dane pred 9. májom 2011 súd zdôraznil, že uvedeným dňom nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorým došlo k určení miestne príslušného správcu dane podľa § 3 zákona č. 106/2004 Z. z. Z administratívneho spisu nevyplýva, že by pred uvedeným dátumom Colný úrad Trnava, pobočka Piešťany, vykonával akékoľvek úkony alebo vydával rozhodnutia. Prvým úkonom správcu dane bolo zaslanie výzvy na podanie daňového priznania, ku ktorej došlo až po právoplatnom určení miestne príslušného správcu dane. Daňové konanie tak začalo až po 9. máji 2011. Listiny, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise a ktorých sa má týkať námietka nezákonnosti sú práve pomôckami, na základe ktorých došlo k určení dane. Tieto však neboli zabezpečené v daňovom konaní a je zrejmé, že majú pôvod v súbežne prebiehajúcom trestnom konaní. Táto námietka žalobcu tak nie je dôvodná.

Ak žalobca namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu v rozpore s § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. súd zdôraznil, že daň bola určená na základe pomôcok, ktoré mal k dispozícii správca dane a zároveň správca dane vychádzal pri svojom rozhodovaní aj z vyjadrenia daňového subjektu. Správca dane nevykonával a ani nebol vzhľadom k takémuto spôsobu určenia dane povinný vykonať daňovú kontrolu podľa § 15 zákona č. 511/1992 Zb. Žalobca ako daňový subjekt síce vo vyjadrení uviedol určité skutočnosti, námietky, nenavrhol však vykonať žiadne dôkazy. Pokiaľ správca dane mal za podklad pre vydanie rozhodnutia pomôcky, ktoré mal k dispozícii a v súlade so zákonom určil daň podľa pomôcok, zistenie skutkového stavu bolo v súlade so zákonom.

Pokiaľ žalobca namietal, že správca dane nespravil žiaden úkon o vykonaní daňovej kontroly, a preto nemohol na určenie dane použiť pomôcky, táto námietka nie je dôvodná. Je zrejmé, že správca dane zistil, že daňový subjekt sám daňové priznanie nepodal, na výzvu správcu dane podal neúplné, resp. nesprávne daňové priznanie a na ďalšiu výzvu správcu dane vady daňového priznania neodstránil. Práve tieto skutočnosti v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení oprávňovali správcu dane k určení dane podľa pomôcok. Nesprávne bolo aj tvrdenie žalobcu v tom, že správca dane mal vo vzťahu k

protokolu o určení dane podľa pomôcok postupovať podľa daňového poriadku. Protokol o určení dane podľa pomôcok bol vypracovaný za účinnosti zákona č. 511/1992 Zb. a bez ohľadu na skutočnosť, že z procesných dôvodov došlo k zrušeniu prv vydaného platobného výmeru, k vypracovaniu nového protokolu nedošlo. Správca dane následne vzhľadom na prechodné ustanovenia k daňovému poriadku v ďalšom konaní (po zrušení prv vydaného platobného výmeru) správne postupoval podľa ustanovení daňového poriadku, keď daňový subjekt vyzval, aby sa vyjadril k dodržaniu zákonných podmienok na použitie spôsobu určenia dane podľa pomôcok a k dodržaniu postupu podľa § 48 ods. 5 daňového poriadku. Pokiaľ správca dane vo vyrubovacom konaní postupoval podľa § 68 daňového poriadku, tento postup bol zákonný.

Žalobca v ďalšej žalobnej námietke zdôraznil, že správca dane neprerokoval všetky ním písomne a do zápisnice vznesené námietky. K uvedenému súd uviedol, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že pri prerokovaní protokolu majú byť prerokované všetky námietky daňového subjektu, resp. že by výsledok prerokovania mal byť uvedený v samotnom protokole, prípadne v zápisnici o prerokovaní protokolu. Preto ani táto námietka nebola dôvodná.

Prvostupňový súd ďalej uviedol, že dôvodná nebola ani námietka žalobcu, ktorý videl nezákonnosť postupu správcu dane v tom, že na jeho žiadosť daňové konanie neprerušil. V zmysle ustanovenia § 25a zákona č. 511/1992 Zb. správca dane nie je povinný konanie prerušiť ani vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie. V zmysle ustanovení zákona č. 106/2004 Z. z. pre určenie a vyrubenie spotrebnej dane z tabakových výrobkov je podstatné, kto je daňovníkom a nie je potrebné vyriešiť otázku, či daňovník je alebo nie je osobou, ktorá spáchala trestný čin. Zákon č. 106/2004 Z. z. za daňového dlžníka definuje osobu, ktorá v súlade so zákonom č. 106/2004 Z. z. nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov u nej zistených, ktoré sa u nej nachádzajú alebo nachádzali, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s tabakovými výrobkami ako vlastnými. Zákon neustanovuje, aby daňovníkom musela byť osoba, ktorá sa dopustila, prípadne aj bola odsúdená za spáchanie trestného činu v súvislosti s prípadnou nedovolenou držbou cigariet.

Napokon pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný rozhodol v prudkom rozpore so zákonnými lehotami ustanovenými v § 65 ods. 1, 2 daňového poriadku, súd poukázal na to, že daňový subjekt podal odvolanie dňa 18. júla 2014 a žalovaný o podanom odvolaní rozhodol napadnutým rozhodnutím dňa 2. februára 2015. V danom prípade nedodržanie lehoty uvedenej v citovanom ustanovení nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

S prihliadnutím na charakter preskúmvanej veci súd dodal, že žalovaný ako odvolací orgán rozhodujúci o odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane o spotrebnej dani z tabakových výrobkov určenej podľa pomôcok, skúmal len dodržanie zákonných podmienok na použitie tohto spôsobu určenia dane a dodržanie zákonného postupu týkajúceho sa určenia dane podľa pomôcok. Ak žalovaný zistil, že zákonné podmienky na požitie určenia dane boli dodržané, bol povinný odvolanie zamietnuť. Žalovaný nemohol skúmať meritum veci, nakoľko predmetom skúmania mohla byť iba zákonnosť postupu správcu dane. Je zrejmé, že daňový subjekt porušil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 511/1992 Zb. spôsobom, ktorý správcu dane oprávňoval k postupu majúcemu za následok určenie dane podľa pomôcok.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní navrhol konanie prerušiť do právoplatného skončenia trestného konania vedeného proti žalobcovi ako obvinenému, nakoľko v trestnom konaní sa rieši otázka, ktorá má význam pre konanie. Argumentoval, že v trestnom konaní a ani daňovom konaní nebol ustálený skutkový stav a nie je doposiaľ preukázané, či vôbec sa u žalobcu nachádzali tabakové výrobky, ktorých pôvod alebo spôsob nadobudnutia nevedel žalobca preukázať. Poukázal na to, že v trestnom konaní naposledy rozhodoval krajský súd, ktorý vec vrátil Okresnému súdu Piešťany na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Prvostupňový súd uviedol, že z dikcie ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. vyplýva, že v tomto prípade ide o fakultatívne prerušenie konania, t. j. súdu nevzniká povinnosť konanie prerušiť, pokiaľ sa

mu na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu takýto postup nejaví ako nevyhnutný. Súd je oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Zdôraznil, že otázka vzniku daňovej povinnosti vo vzťahu k spotrebnej dani z tabakových výrobkov má iný právny základ ako prípadné naplnenie predpokladov trestnoprávnej zodpovednosti. Predpokladom pre vznik povinnosti podať daňové priznanie a zaplatiť spotrebnú daň nie je aj trestné stíhanie daňového subjektu pre trestný čin súvisiaci s nepovolenou držbou tabakových výrobkov a vôbec nie je predpokladom pre vznik daňovej povinnosti súčasné odsúdenie osoby (daňového subjektu) pre akýkoľvek trestný čin. Preto mal súd zato, že v prebiehajúcom a zrejme (nakolko to žalobca nepreukázal) neskončenom trestnom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Uvedené zdôrazňuje skutočnosť, že k určeniu dane došlo podľa pomôcok, tento postup žalovaného bol zákonný a s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti žalobca ako daňový subjekt v odvolacom konaní proti rozhodnutiu správcu dane inou odvolacou námietkou ani nedisponoval. Z uvedených dôvodov súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) zamietol. Vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol pritom súd viazaný (§ 170 ods. 1 O. s. p.), a preto mohol pokračovať v konaní.

Z vyššie uvedených dôvodov podľa názoru krajského súdu vyplynulo, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je z dôvodov uvedených v žalobe v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní podľa piatej časti O. s. p. má právo na náhradu trov konania len žalobca, ktorý je v konaní celkom alebo sčasti úspešný.

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. (súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav), § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) v spojení s ods. 2 O. s. p. (z dôvodu naplnenia dôvodov podľa § 205 ods. 1 a ods. 2 písm. a), b), c), d), e) a f) O. s. p. - v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 O. s. p. písm. h), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, kde súd prvého stupňa rozhodne okrem trov prvostupňového konania aj o trovách odvolacieho konania, a to v zmysle § 224 ods. 3 O. s. p. a vydal nasledovné rozhodnutie: „Odvolací súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18.03.2016, č. k. 2Scud/3/2015-90 a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania“.

Alternatívne žalobca žiadal, aby odvolací súd podľa § 220 O. s. p. zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18.03.2016, č. k. 2Scud/3/2015-90 tak, že vyhovie žalobnému návrhu a vyhlási nasledovný rozsudok :

„Zrušuje sa rozhodnutie žalovaného - rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky z

02.02.2015, č. 1100902/368360/2014/ON v spojení s rozhodnutím Colného úradu Trnava, pobočka Colného úradu Piešťany z 24.06.2014, č. 1095862/1/289575/2014 v celom rozsahu.

Žalovaný je povinný zaplatiť k rukám žalobcu náhradu trov konania v konaní pred súdom prvého stupňa vyplývajúcich zo súdneho spisu ku dňu vyhlásenia rozsudku, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa vyčíslenú ku dňu vyhlásenia rozsudku, a to na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Petra Belicu, advokáta, Advokátska kancelária, Konventná 9, 811 03 Bratislava, vedený v C. A., a. s., číslo účtu: XXX XXX XXXX/XXXX, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť k rukám žalobcu náhradu trov odvolacieho konania vyplývajúcich zo súdneho spisu ku dňu vyhlásenia rozsudku, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 74,58 eur, a to na účet právneho zástupcu žalobcu Mgr. Petra Belicu, advokáta, Advokátska kancelária, Konventná 9, 811 03 Bratislava, vedený v C. A., a. s., číslo účtu: XXX XXX XXXX/XXXX, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.“

Alternatívne žalobca žiadal, aby odvolací súd podľa § 220 O. s. p. zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18.03.2016, č. k. 2Scud/3/2015-90 tak, že vyhovie žalobnému návrhu a vyhlási nasledovné uznesenie:

„Prerušuje sa súdne konanie 2Scud/3/2015-90 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci sp. zn. 2T/154/2012 vedenej na Okresnom súde Piešťany“.

Žalobca uviedol, že napádaný rozsudok súdu je nesprávny, nezákonný a nespravodlivý, pričom dôvody odvolania sú naplnené v § 205 ods. 1 a ods. 2 písm. a), b), c), d), e) a f) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) a f) O. s. p. Žalobca zároveň žiadal, aby všetky doterajšie písomné podania a ústne vyjadrenia žalobcu a jeho právneho zástupcu v konaní pred súdom prvého stupňa boli považované aj za súčasť tohto odvolania, a to najmä z dôvodov jednotlivých podrobností namietaných v konaní.

Žalobca zdôraznil, že existencia trestného konania sp. zn. 2T/154/2012, vedeného na Okresnom súde Piešťany, ktorého skutkový základ výrazne ovplyvňuje skutočnosti posudzované žalovaným a následne aj súdom v konaní, bola natoľko významnou okolnosťou (v prebiehajúcom konaní sp. zn. 2T/154/2012 na Okresnom súde Piešťany sa rieši otázka skutková, ktorá má význam pre rozhodnutie v tejto veci 2Scud/3/2015 na Krajskom súde v Banskej Bystrici), že dáva dôvod podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. na prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia súdneho konania sp. zn. 2T/154/2012 na Okresnom súde Piešťany, kde sa skúma, či zo strany žalobcu došlo (stíhanie za prečin porušenie predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 Trestného zákona) vôbec ku konaniu, ktorým by porušoval všeobecne záväzné predpisy pri nakladaní s kontrolnými známkami na označenie tovaru na daňové účely. Z uznesenia Krajského súdu v Trnave z 24.09.2015, sp. zn. 6To/140/2014-736 (ktorý zrušil rozsudok Okresného súdu Piešťany z 17.09.2014, sp. zn. 2T/154/2012) predbežne jasne vyplýva, že skutok a vina žalobcu za spáchanie žalovaného prečinu nie je zďaleka preukázaná (dôkaz - uznesenie Krajského súdu v Trnave z 24.09.2015, sp. zn. 6To/140/2014-736).

Krajský súd v Banskej Bystrici tak nepostupoval správne, keď návrh žalobcu na prerušenie konania do skončenia konania sp. zn. 2T/154/2012, vedeného na Okresnom súde Piešťany, zamietol. Prípadné zistenie absencie trestnoprávnej zodpovednosti automaticky vylučuje porušenie predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru žalobcom, čo tvorí rovnaký právny základ pre toto súdne konanie sp. zn. 2Scud/3/2015, vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici.

Napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu absolútne neprihliadlo na dôvodné argumenty žalobcu, ktoré zakladali jednoznačne zákonný dôvod na zrušenie napádaného rozhodnutia žalovaného pre nesprávne a nezákonné dôvody.

Skutočnosť, že súd v napádanom rozsudku (str. 17) sa obmedzil „len“ na skúmanie dodržania

zákonných podmienok na použitie určenia dane podľa pomôcok a dodržanie zákonného postupu týkajúceho sa určenia dane podľa pomôcok, nemohla brániť súdu vysporiadať sa so všetkými námietkami žalobcu v žalobe. Navyše na určenie dane podľa pomôcok v zmysle § 48 ods. 1 daňového poriadku neboli splnené vôbec zákonné podmienky, keďže žalobca podal daňové priznanie, ktoré však žalovaný nepovažoval za správne.

Na predmetné konanie sa v zmysle § 165b zákona č. 563 /2009 Z. z. vzťahuje nový právny predpis - zákon č. 563/2009 Z. z.

Napádané rozhodnutie žalovaného, ktoré nevyhovelo odvolaniu žalobcu z 14.07.2014 a potvrdilo rozhodnutie prvostupňového orgánu - Colného úradu Trnava z 24.06.2014, je nezákonné aj z dôvodov nezákonnosti konania, ktoré mu predchádzalo, s ktorým sa však nesprávne vysporiadal prvostupňový súd, keď zamietol žalobu žalobcu. Napádané rozhodnutie žalovaného z 02.02.2015 (čo však nesprávne v napádanom rozsudku z 18.03.2016 vyhodnotil prvostupňový súd napriek zjavným argumentom žalobcu v žalobe) sa nijako, resp. nedostatočne nevysporiadalo s námietkami žalobcu v odvolaní z 14.07.2014 voči prvostupňovému rozhodnutiu, čím spôsobilo, že napádané rozhodnutie žalovaného z 02.02.2015 je nepreskúmateľné, konaním žalovaného (odvolacieho aj prvostupňového orgánu) navyše došlo k odňatiu práva žalobcu konať v uvedenom konaní.

Správca dane pred vydaním napádaného platobného výmeru konal v rozpore s § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a neskôr v rozpore s § 24 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z., keď v konaní aj v rozhodnutí (v rámci svojej dokazovacej povinnosti) nedbal na to, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli čo najúplnejšie zistené, pričom nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Žalobca tiež namietal, že po zadržaní ani následne nedostal on, ani jeho právny zástupca tzv. kontrolnú vzorku, čo je inak obvyklé a zaisťuje sa tak možnosť daňového subjektu porovnať túto kontrolnú vzorku s tým čo tvrdia colné orgány, a to skrz nezávislé skúmanie v laboratóriách, následne na súde. Daňový subjekt tým pádom nevie, či a kto vykonal laboratórny rozbor zadržaného obsahu krabíc - v spise nebolo o tomto vôbec žiadnej zmienky. Nie je teda zrejmé, ktorý orgán rozhodol, že tieto zadržané veci sú vôbec cigarety. Nie je vylúčené, že to bol len subjektívny názor niektorých z „kukláčov“. Vzhľadom na podobnosť materiálu je možné, že sa jednalo len o cigaretové dutinky alebo o filtre. Bez kontrolnej vzorky nie je možné zistiť objektívnosť tohto zistenia, ktoré daňový subjekt dostal, ktoré by dokázalo o aký tovar sa vlastne jedná. V zistení nie je vôbec uvedené, či sa jedná o cigarety v bedniach do 70 mm alebo o normálne (KS) alebo o dlhé nad 70 mm, kde táto skutočnosť (dĺžka) je rozhodná pre výpočet spotrebnej dane.

Žalobca, ani jeho právny zástupca neboli upovedomení o úkone prepočítavania údajných cigariet, čo spôsobuje v kontexte so slovenskými právnymi predpismi skutočnosť, že tento dôkaz nebol vykonaný v súlade so slovenským zákonom a následne teda nie je použiteľný.

Žalobca uviedol, že v čase pred jeho prevozom kukláčmi do Bratislavy videl, že všetky krabice z auta aj zo skladu boli vyvezené na jednu hromadu spolu s dutinkami, kukláči si to fotili a následne to niekam odviezli. Prítom v aute bolo údajne 22 krabíc, ktoré sa hromadne zmiešali s tými krabicami zo skladu. Podľa trestnej obžaloby mal daňový subjekt 22 krabíc, ktoré podľa prepočítavania mali 88 661 ks cigariet, vydeliteľné 22 krabicami predstavuje 4 030 045, čo znamená, že v jednotlivých krabiciach nebolo rovnaké množstvo cigariet. Pri záverečnom fotení colníci nakladali všetky krabice na jednu hromadu, mohli vedieť, že tie, ktoré boli u daňového subjektu v aute a ktoré boli v sklade. V krabiciach boli neidentifikovateľné veci, a ak to boli cigarety (čo žalobca nemohol pri manipulácii s týmito krabicami vedieť), rôzne množstvá cigariet, ktoré sa pravdepodobne zmiešali, nemohlo byť tak hodnoverne určené množstvo kusov, ktoré mal mať daňový subjekt v aute, t. j. ani škoda nemohla byť správne vyčíslená, ktorá mala byť údajne spôsobená daňovým subjektom.

Žalobca zároveň poukázal na skutočnosť, že pri zaistení neznámej veci (nebolo preukázané, či išlo o cigarety a v akom počte) 14.12.2010 bolo voči nemu bezdôvodne použité násilie, aj keď plnil všetky

príkazy „kukláča“, ten mu zviazal ruky a opakovane bil žalobcu do hlavy, krku a pästí, takéto konanie je zjavne nezákonné, preto aj zistenia získané týmto nezákonným postupom nemôžu byť brané do úvahy pre účel rozhodovania. Tento postup „kukláčov“ je predmetom neskončeného trestného stíhania vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa ČVS: ORP-1016/1-OVK-TT-2011. Toto konanie má prejudiciálny význam pre skončenie tejto veci - s touto namietanou skutočnosťou sa však colný úrad nijako nevysporiadal v rozpore s § 63 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z.

Do uzavretého areálu žalobca prišiel so svojim vozidlom, na ktorom boli cigaretové dutinky. Žalobcovi neznámy obsah v bedniach (údajne cigarety) bol v čase jeho príchodu uložený v areáli v garáži, teda ešte pred jeho príchodom. Žalobca sa iba pokúšal naložiť požadovaných 25 bední do svojho vozidla, ale keď ich bolo 22, tak zistil, že sa do vozidla nevojdú. Preto ich chcel vyložiť späť do garáže. Takáto jeho manipulácia s bedňami, ktorých obsah nemohol poznať, nevykazuje znaky držania tovaru, zvlášť preto, že všetko sa odohrávalo v uzavretom areáli, ktorý žalobcovi nepatrilo, ani ho nemal prenajatý. Úmyslom žalobcu (ešte pred príchodom „kukláčov“) bolo odísť z tohto areálu bez uvedených 22 krabíc, pretože pokiaľ by žalobca nepriviezol Vietnamcovi požadovaných 25 bední, tento by mu zrejme za dopravu nezaplatil. Obsah týchto bední žalobcovi nebol známy ani objektívne ich obsah nemohol poznať. V konaní žalobca v písomnom vyjadrení uviedol (čo však colný úrad nezohľadnil), že Smernica rady ES č. 2008/118/ES z 16.12.2008 (bezprostredne použiteľná aj v tomto prípade - vid' rozsudok ESD č. 6/64 z 15.07.1964 /Costa/ a rozsudok ESD č. 26/62 z 05.02.1963 /Van Gend en Loos/) stanovuje, že uvedenie do voľného daňového obehu sa považuje za držanie tovaru podliehajúce spotrebnej dani mimo režim s podmieneným oslobodením od dane, pokiaľ spotrebná daň z tohto tovaru nebola vybraná podľa použiteľných právnych predpisov ES a vnútroštátnych predpisov, zatiaľ čo zákon č. 106/2004 Z. z. hovorí o akomkoľvek nakladaní s tabakovými výrobkami, ktoré neboli preukázateľne zdanené a ktorých pôvod alebo spôsob nadobudnutia nemôže príslušná osoba preukázať v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladala s tabakovými výrobkami ako s vlastnými. Uvedená priamo použiteľná (teda pre jej záväznosť v SR nie je povinnosť transponácie /vzhľadom na uvedené judikáty ESD/ do právneho poriadku SR ako to nesprávne vyhodnocuje odvolací orgán) smernica teda žalobcovi poskytuje širší rozsah práv a podľa nej manipulovanie s krabicami, ktorých obsah žalobca nepoznal, nemôže byť považované za držanie alebo nakladanie s tabakovými výrobkami.

Žalobca zdôraznil, že vyššie uvedené skutočnosti však colný úrad v napádanom platobnom výmere nezohľadnil, čo nesprávne potvrdilo napádané rozhodnutie žalovaného z 02.02.2015, namietané dôkazy opätovne nevykonali za účelom ich zákonného vykonania, čím nedostatočne zistil skutkový stav veci. V odôvodnení napádaného rozhodnutia v rozpore s § 63 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. sa neuvádza dostatočne, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vôbec sa v rozhodnutí colný úrad v rozpore s § 63 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. nevysporiadal dostatočne s návrhmi a námietkami daňového subjektu, colný úrad v rozpore s uvedeným ustanovením nedostatočne uviedol úvahy, aké ho ovplyvnili pri hodnotení dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých rozhodoval colný úrad, čo v globále spôsobuje nezákonnosť napádaného platobného výmeru v rozpore s § 63, § 24 a inými ustanoveniami zákona č. 563/2009 Z. z.

Ustanovenie § 68 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. stanovuje prerokovanie všetkých pripomienok daňového subjektu (t. j. písomných pripomienok daňového subjektu z 20.03.2014 aj ústnych pripomienok z 17.06.2014), avšak ako vyplýva zo zápisnice z 17.06.2014 o ústnom pojednávaní (absentuje vyjadrenie sa colného úradu ku všetkým rozsiahlym a vecným pripomienkam žalobcu), neboli všetky pripomienky daňového subjektu colným úradom prerokované, čím došlo k porušeniu procesných práv žalobcu (najmä práva na riadne daňové konanie). Týmto spôsobom boli odňaté a popreté práva žalobcu na riadne konanie, čo však žalovaný v napadnutom rozhodnutí z 02.02.2015 nezohľadnil.

Naviac, keďže správca dane bol právoplatne určený (rozhodnutím Colného riaditeľstva SR z 29.04.2011 č. 15902/2011-1423, právoplatné 09.05.2011) pre daňový subjekt až od 09.05.2011, akékoľvek iné úkony vykonané za účelom zaobstarania dôkazov pred 09.05.2011 sú v tejto veci absolútne neprípustné a nepoužiteľné v tejto veci a nemožno na ne prihliadať.

Žalobca ďalej uviedol svoje argumenty (v českom jazyku a v prvej osobe), na ktoré však súd v napadnutom rozsudku z 18.03.2016, ako ani žalovaný v napadnutom rozhodnutí z 02.02.2015 nijako neprihliadol.

Podaním z 20.03.2014 sa daňový subjekt vyjadril k protokolu o určení dane podľa pomôcok, kde všetky tieto argumenty colný úrad nesprávne a nezákonne nezohľadnil pri vydaní napadnutého platobného výmeru.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že po preštudovaní obsahu odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu má za to, že tvrdenia a námietky žalobcu v ňom uvedené sú v zásade totožnými skutkovými a právnymi konštatovaniami ako jeho námietky uvedené jednak v odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného č. 1100902/368360/2014/ON zo dňa 02.02.2015, ako aj v žalobe žalobcu o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia žalovaného.

Na základe uvedeného si žalovaný dovolil vyjadriť sa k odvolaniu žalobcu formou odkazu na konštatované skutkové závery a právny stav, uvedené jednak v rozhodnutí žalovaného č. 1100902/368360/2014/ON zo dňa 02.02.2015, ako aj vo vyjadrení (č. 1100902/1344015/2015 zo dňa 09.09.2015) k žalobe žalobcu o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný sa plne stotožnil s rozsudkom krajského súdu č. k. 2Scud/3/2015-90 zo dňa 18.03.2016, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100902/368360/2014/ON zo dňa 02.02.2015, podané odvolanie žalobcu považoval za právne irelevantné, a preto navrhol, aby odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 219 Občianskeho súdneho poriadku a rozhodnutie krajského súdu č. k. 2Scud/3/2015-90 zo dňa 18.03.2016 potvrdil ako vecne správne.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O. s. p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1100902/368360/2014/ON zo dňa 02. februára 2015, ktorým podľa § 74 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. odvolaniu žalobcu nevyhovelo a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Trnava, pobočka Colného úradu Piešťany č. 1095862/1/2089575/2014 zo dňa 24. júna 2014, ktorým v zmysle § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. bol žalobcovi určený základ spotrebnej dane z tabakových výrobkov za zdaňovacie obdobie 14. december 2010 v množstve 86 661 ks cigariet a vyrubená spotrebná daň z tabakových výrobkov za zdaňovacie obdobie 14. december 2010 vo výške 7 047,27 eur. Správne orgány skonštatovali, že žalobcovi vznikla daňová povinnosť na spotrebnej dani z tabakových výrobkov za zdaňovacie obdobie 14. december 2010 podľa § 11 ods. 2 písm. a) a podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 106/2004 Z. z. je žalobca daňovým dlžníkom.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým žalobu žalobcu zamietol.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku, s ktorým sa najvyšší súd stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Úlohou súdu bolo posúdiť, či v posudzovanej veci boli splnené zákonné podmienky pre vydanie rozhodnutia žalovaného, ktorým s konečnou platnosťou rozhodol o vzniku daňovej povinnosti žalobcu na spotrebnej dani z tabakových výrobkov za zdaňovacie obdobie 14. december 2010 podľa § 11 ods. 2 písm. a) a o tom, že žalobca podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 106/2004 Z. z. je daňovým dlžníkom.

Podľa § 11 ods. 2 písm. a) zákona č. 106/2004 Z. z., daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia

tabakových výrobkov, ktoré sa nachádzajú alebo sa nachádzali u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s tabakovými výrobkami ako vlastnými.

Podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 106/2004 Z. z., daňovým dlžníkom pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 11 ods. 2 je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov u nej zistených, ktoré sa u nej nachádzajú alebo sa nachádzali, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s tabakovými výrobkami ako vlastnými.

Podľa § 41 ods. 1, 2 zákona č. 511/1992 Zb., ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti podaného priznania alebo hlásenia alebo súhrnného výkazu a dokladov predložených daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal. Vo výzve daňovému subjektu určí správca dane primeranú lehotu na vyjadrenie, ktorá nesmie byť kratšia ako pätnásť dní, a poučí ho o následkoch spojených s neodstránením pochybností alebo nedodrzaním určenej lehoty.

Podľa § 42 zákona č. 511/1992 Zb., ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, správca dane vyzve daňový subjekt na jeho podanie. Správca dane je oprávnený v prípade nepodania daňového priznania alebo hlásenia v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona určiť daň podľa pomôcok (§ 29). Ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie ani v lehote určenej vo výzve správcu dane alebo ak neboli odstránené chyby v podanom daňovom priznaní alebo hlásení, správca dane je oprávnený určiť daň podľa pomôcok (§ 29), ktoré má k dispozícii alebo ktoré si sám zaobstará, a to i bez súčinnosti s daňovým subjektom. Správca dane o určení dane vyhotoví protokol o určení dane podľa pomôcok, pričom postupuje podľa § 15 ods. 2 piatej vety. Protokol o určení dane podľa pomôcok nevyhotovuje správca dane, ktorým je obec; v týchto prípadoch pomôcky, ktoré boli použité, ako aj určenie dane sa uvedú v odôvodnení rozhodnutia.

Podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa § 165b ods. 1 daňového poriadku, daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 48 ods. 1 daňového poriadku, správca dane zistí základ dane a určí daň podľa pomôcok, ak daňový subjekt

- a) nepodá daňové priznanie ani na výzvu správcu dane,
- b) nesplní povinnosť v lehote určenej správcom dane vo výzve na odstránenie nedostatkov daňového priznania a správca dane nezačal daňovú kontrolu.

Podľa § 48 ods. 2 daňového poriadku, správca dane oznámi daňovému subjektu určovanie dane podľa

pomôcok, ak nastanú skutočnosti uvedené v odseku 1, pričom dňom začatia určovania dane podľa pomôcok je deň uvedený v oznámení. Určovanie dane podľa pomôcok vykoná správca dane, ktorý doručil daňovému subjektu oznámenie podľa prvej vety.

Podľa § 48 ods. 3 daňového poriadku, správca dane je pri určení dane oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Pomôckami môžu byť najmä listiny, daňové priznania, výpisy z verejných zoznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede objasňujúce skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení, výpisy z účtov vedených v bankách a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, alebo podobných daňových subjektov.

V posudzovanej veci aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu zákonné podmienky pre vydanie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného boli splnené.

Žalobca, u ktorého sa dňa 14.12.2010 nachádzali kusové cigarety v počte 86 661 kusov, ku ktorým colnému úradu nepredložil žiadny doklad, ktorý by preukazoval pôvod alebo spôsob ich nadobudnutia v súlade so zákonom č. 106/2004 Z. z., sa stal daňovým dlžníkom podľa § 12 ods. 2 písm. a) zák. č. 106/2004 Z. z. Vzhľadom na túto skutočnosť bol povinný podľa § 13 ods. 3 zák. č. 106/2004 Z. z. podať colnému úradu daňové priznanie do troch pracovných dní od vzniku daňovej povinnosti.

Za stavu, že žalobca až na základe výzvy colného úradu podal daňové priznanie, z obsahu ktorého je zrejmé, že sa išlo o nulové daňové priznanie, pričom následne výzve colného úradu zo dňa 11.07.2011 - ktorou bol vyzvaný na opravu nepravdivých údajov v podanom daňovom priznaní - nevyhovel, aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu colný úrad v súlade s § 42 zák. č. 511/1992 Zb. pristúpil k určeniu potrebnej dane podľa pomôcok.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Pokiaľ sa žalobca domáhal prerušenia konania, senát najvyššieho súdu sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou prvostupňového súdu, na ktorú zároveň poukazuje. Vznik daňovej povinnosti vo vzťahu k spotrebnej dani z tabakových výrobkov má totiž iný právny základ, v porovnaní so vznikom zodpovednosti trestnoprávnej. Predpokladom pre vznik povinnosti podať daňové priznanie a zaplatiť spotrebnú daň nie je aj trestné stíhanie daňového subjektu pre trestný čin súvisiaci s nepovolenou držbou tabakových výrobkov a vôbec nie je predpokladom pre vznik daňovej povinnosti súčasné odsúdenie osoby (daňového subjektu) pre akýkoľvek trestný čin. Preto aj podľa názoru najvyššieho súdu sa v trestnom konaní nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a k potrebe jej zamietnutia. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobcu, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.

K námietkam žalobcu ohľadne nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa konštantnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené.

Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom.

Zároveň senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010, v ktorom konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré právne normy citoval, zdôraznil, že vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2Scud/3/2015-90 zo dňa 18. marca 2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O. s. p. a s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.